EVANGELIE

De mensen waren vol verwachting en vroegen zich af of Johannes de Doper misschien de Messias was. Johannes begreep dit en sprak: „Ik doop jullie met water, maar er komt iemand die sterker is dan ik. Ik ben niet waardig de riem van zijn sandalen los te maken. Hij zal jullie dopen met de heilige Geest en met vuur." Alle mensen lieten zich dopen. Ook Jezus. Toen Jezus daarna aan het bidden was, gebeurde er iets. De hemel scheurde open en de heilige Geest daalde op Hem neer in de gedaante van een duif. Een stem uit de hemel zei: „Jij bent mijn welbeminde Zoon, in Jou vind Ik vreugde."

Naar Lucas 3, 15-16.21-22

OOK IN JOU WERKEN GEEST EN VUUR

„Ik doop jullie met water, maar er komt iemand die jullie zal dopen met de heilige Geest en met vuur", zegt Johannes. Met die 'iemand' bedoelde hij Jezus. Wat was Johannes verbaasd toen even later uitgerekend Jezus in de rij stond om zich te laten dopen. Dat de Geest in Jezus werkt, merken we in alles wat Hij tijdens zijn leven deed. Hij deed het ook altijd met heel veel vuur. Die Geest en dat vuur zijn niet alleen voor Jezus bestemd, maar kunnen ook in jou werken. Door je doopsel en je vormsel werd je daarvoor warm gemaakt. Voel je dat vuurtje soms branden vanbinnen?

LETTERSOMMEN

Met de letters van de gevraagde woorden kun je telkens een nieuw woord samenstellen. Tip: je vindt dat woord terug in de teksten naast het spel.

MIKPUNT
ZEEPWATER
+
_____
□□□□□□□

BOVENKLEDINGSTUK
KIP
+
'NEE' IN HET ENGELS
+
_____
□□□□□□□□

TEGENGESTELDE VAN PLUS
GOED
+
SLAAPMEUBEL
+
_____
□□□□□□□□□

Stef DESODT

EEN ANDER LAND, EEN ZELFDE DROOM

Céline (18) maakte de voorbije zomer haar droom waar. Ze trok voor vijf weken naar Nepal en bezorgde de kinderen er een onvergetelijke tijd. In deze OP•TOCHT doet ze haar verhaal.

„Mag ik mee met jou naar België?", vroeg een meisje van zes mij onderweg. „Hier hebben meisjes zoals ik geen toekomst."

Mijn hart brak toen ik dat hoorde. Ik droomde ervan om als vrijwilliger een stapje in de wereld te doen. Op het internet vond ik informatie over **Quinoa,** een organisatie die zich inzet voor verwaarloosde kinderen. Ik mocht mee naar Nepal, een land in Azië.

De kinderen ontvingen ons al dansend en zingend. Toen we hen vertelden waar we vandaan kwamen, keken ze verwonderd. „Hoe kun jij zo'n reis betalen? Daarvoor heb ik geen geld hoor", zei een meisje zo oud als ik. Een beetje beschaamd besefte ik meteen hoe goed ik het thuis heb en wat een luxe het is om zomaar op het vliegtuig te stappen.

Al gauw merkten we dat het leven in Nepal hard is: slechte straten, kleine vervallen huizen, auto's die bijna uit elkaar vallen.

Samen met Nepalese meisjes dromen van een toekomst waarin alle kinderen dezelfde rechten hebben. © Céline Daubie

Logeren deden we de eerste week in een huis waar straatkinderen werden opgevangen. Later reisden we verder naar een weeshuis, waar wel zestig meisjes woonden. Alle kinderen waren slachtoffer van kinderarbeid, armoede, misbruik of verwaarlozing. Achter hun glimlach schuilden tranen van verdriet.

Maar wat hebben we samen plezier beleefd! We dansten, knutselden, lachen en zongen. „Wanneer gaan we wandelen?", klonk het iedere ochtend aan mijn kamerdeur. De meisjes waren ondanks de armoede bijzonder trots op hun dorp en hun tempel.

Soms werd er eentje tijdens zo'n wandeling bedrukt. **Sakar** (15) vertelde me hoe ze vijf jaar lang leefde in een hel. „Iedere dag, om vijf uur 's ochtends, klopte ik aan bij een rijke familie. Na enkele uurtjes poetsen wekte ik de kinderen. Ik waste hen, gaf hen eten en bracht hen naar school. Wat was ik jaloers op deze kleintjes. Zelf kon ik niet eens lezen en schrijven!"

Hele dagen werkte Sakar in het huis en, alsof dat niet voldoende was, werd ze er ook mishandeld. „'s Avonds kwam ik uitgeput thuis, hielp mijn mama bij het koken en ging slapen, om enkele uren later alweer op te staan. Wat ben ik blij dat dit leven voorbij is en dat ik nu in het weeshuis mag wonen."

Een beetje beschaamd besefte ik meteen hoe goed ik het thuis heb

We verbleven ook enkele dagen bij een familie in een klein dorp tussen de bergen. Geen telefoon. Geen bed of douche. De mensen werken er hard, en als beloning wacht hen enkel een portie rijst met bonen. Toch hebben zij me geleerd wat geluk betekent: geen computer of televisie, wel gewoon samenzijn en genieten van wat de natuur geeft. En dansen dat die Nepalezen kunnen!

Samen met Sakar. © Céline Daubie

Het is fijn te weten dat ik een lach op het gezicht van die meisjes in het weeshuis kon toveren. Het was de mooiste tijd van mijn leven. Ooit keer ik terug, dat weet ik zeker!

Céline Daubie